

jež došla výrazu zvláště v §u 13, č. 1, odst. 1. n. z., směřuje k tomu, aby nemocenskému pojištění podrobené osoby, byly pro případ nemoci pojištěny způsobem a měrou tímto zákonem stanovenou. Výrazem »způsobem a měrou« míněny jsou zřejmě jen materiální podmínky pojištění nemocenského a objem případné nemocenské podpory. Výklad, že by zmíněný výraz měl na mysli i pokladniční příslušnost v konkrétním případě, nenalézá v zákoně oporu, ba odporoval by zřejmému úmyslu zákonodárce, jenž jistě nemá na mysli příslušnost nem. pokladny, nýbrž pouze efekt, aby každý pojištěním povinný zaměstnanec byl také pojištěn u pokladny, vyhovující v č. n. z. zákonným požadavkům, a aby ten, kdo takto pojištěn není, byl ex lege členem okresní nemocenské pokladny. Tato pokladna má ovšem právo, reklamovati své pojištěnce po případě odmítnouti ohlášený přestup k nepřislušné pokladně a domáhati se u dohlédacího úřadu odpomoci proti pojišťování u nepřislušných pokladen. (Nález nejv. spr. soudu z 31. ledna 1925, č. 1815/25.) — Srv. též nález z 28. ledna 1924, č. 1469/24 v Soc. Revui, roč. 1924, str. 278/9.)

K § 70 n. z.:

Obnova řízení. Mylné pojetí právní povahy sporného případu není skutečností, jež by mohla býti podkladem pro úřad, aby rozhodnutí své podrobil revisi. Takovýto právní omyl nelze opravit cestou obnovy řízení, nýbrž jen přípustnými opravnými prostředky, případně stížností k nejv. spr. soudu podanou v neprodlžitelné lhůtě stanovené v § 14 o správním soudě. Poukaz na nález nejv. spr. soudu v jiné věci vydaný není uplatněním nové skutečnosti, nýbrž jen výtkou nesprávného posouzení případu žalovaným úřadem po stránce právní. Nastoupil-li ten, kdo domněle nezákonným rozhodnutím správního úřadu se cítí ve svých právech poškozen, včas cestu k nejv. správ. soudu, nemůže se dovolávat jeho zákroku k tomu cíli, aby úřad byl donucen nahraditi své mylné rozhodnutí rozhodnutím novým. Takovéto zakročení by předpokládalo právo dozoru, jež však nejv. správnímu soudu přiznáno není. (Nález nejv. spr. soudu z 10. března 1925, č. 4845/25; — srv. též nálezy z 8. prosince 1924, č. 14.312/24 a ze 17. ledna 1925, č. 822/25 v Soc. Revui, roč. 1925, str. 140.)

Postavení okres. nem. pokladen na Slovensku v trestním řízení:

Nejvyšší správní soud nahlédnuv do spisů správních podle §§ 21, 2 a 5 zákona ze dne 22. října 1875, č. 36 ř. z. z r. 1876 bez dalšího řízení odmítl stížnost Lučenské okresní robotníky pojišťující pokladny v Lučenci do rozhodnutí ministerstva sociální péče ze dne 24. července 1924, č. 8206/IV/F/1924 pčto nemocenského pojištění, z těchto důvodů: Z nálezu župního úřadu ve Zvolení ze dne 18. května 1923, č. 14.028/1923 se stěžovatelka odvolala jen potud, pokud jím byl sprostěn Rudolf Papp viny a trestu pro přestupek dle §u 40 uh. mín. nařízení 4790/1917 [§ 191 a) zák. čl. XIX z r. 1907] a naříkané rozhodnutí, zamítající toto odvolání, potvrdilo rozsudek trestní II. stolice a zakončilo tím trestní řízení, zahájené na trestní oznámení stěžující si pokladny, výrokem osvobozujícím. V policejně-trestním řízení, toto rozhodnutí předcházejícím, měla stěžující si pokladna postavení strany, ať už jako odborný zástupce nebo jako poškozený ve smyslu §§ 17, 30 neb 31 pol. trestního řádu č. 65.000 ex 1909 a příslušelo jí podle § 176 též právo odvolati se k vyšší stolici v neprospěch obviněného. Skončením trestního řízení bylo však toto její právo úplně konsumováno. V řízení před nejvyšším správním soudem by se stěžující si pokladna mohla brániti pouze námitkou, že jí bylo v jejích